

Sygn. akt VI K 437/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013r.

Sąd Rejonowy Wydział VI Karny w Świdnicy w składzie:

Przewodniczący SSR Justyna Gawin – Kwiatek

Protokolant Monika Pietrzak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy Jacka Juszcza

po rozpoznaniu w dniach 27 maja 2013 r., 01 lipca 2013 r., 09 września 2013 r., 07 października 2013 r. i 09 grudnia 2013 r.

sprawy karnej **A. Ż.**

urodzonej (...) w Ś., córki W. i U. z domu D.

oskarżonej o to, że:

1. w dniu 30 grudnia 2008 roku S., woj. (...), za pośrednictwem przedstawiciela Banku (...) SA Oddział we W., działając w celu uzyskania dla siebie kredytu gotówkowego na zakup towaru w postaci kina domowego marki P. o wartości 599,00 złotych przedłożyła nierzetelne pisemne oświadczenie o jej zatrudnieniu w Zakładzie (...) prowadzonym przez A. K. (1), nie będąc zatrudniona w / w Zakładzie (...), zaś złożone przez nią oświadczenie dotyczyło okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania przedmiotowego kredytu, działając na szkodę (...) Banku SA Oddział we W.

tj. o czyn z art.297§ 1 kk

2. w dniu 19 lutego 2009 roku w Ś., woj. (...), za pośrednictwem przedstawiciela Banku (...) SA Oddział we W., działając w celu uzyskania dla siebie kredytu limitowego do kwoty - 3 600 000 złotych, przedłożyła poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu w Zakładzie (...) prowadzonym przez A. K. (1), nie będąc zatrudniona w / w Zakładzie (...), zaś złożone przez nią zaświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania przedmiotowego limitu kredytowego, działając na szkodę (...) Banku SA Oddział we W.

tj. o czyn z art. 297§ 1 kk i art.273kk w zw. z art.11§2kk

I. oskarżoną **A. Ż.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 297 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżoną **A. Ż.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku po przyjęciu, że oskarżona działała w celu uzyskania limitu kredytowego na kwotę 3 600,00 zł i po przyjęciu, że czyn ten stanowi występki z art. 297 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 86 § 1 kk i art. 85 kk łączy kary orzeczone w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierza oskarżonej karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie III wyroku kary łącznej pozbawienia wolności oskarżonej warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;

V. zwalnia oskarżoną od uiszczenia opłaty oraz od ponoszenia wydatków powstałych od chwili wszczęcia postępowania zaliczając te wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI K 437/12

UZASADNIENIE

W toku przeprowadzonego na rozprawie postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. (1) prowadziła działalność gospodarczą - Zakład (...) w R. 13. Oskarżona A. Ż. i jej mąż przyjaźnili się z A. K. (1) i jej mężem M. K. (1). A. K. (1) była matką chrzestną jednego z dzieci oskarżonej, wspierała finansowo rodzinę oskarżonej, pomagała A. Ż. w walce z nałogiem - oskarżona uzależniona jest od alkoholu. A. Ż. w czasie, gdy nie piła alkoholu zajmowała się dziećmi A. K. (1). A. Ż. pracowała dla A. K. (1) na tzw. wystawkach. Oskarżona nie była zatrudniona, pracowała nielegalnie, otrzymywała około 500 zł wynagrodzenia, nigdy nie była zgłoszona do ubezpieczenia społecznego. Nigdy nie podpisała umowy o pracę z A. K. (1). Na wystawkach tych sprzątała, myła pomniki i miał dzwonić do A. K. (1), gdyby przyjechał jakiś klient.

W firmie (...) w różnym czasie na podstawie umowy o pracę zatrudnienie byli A. C. (1), M. K. (1), G. G., Z. R., P. W., J. K., S. M., R. P., R. S.. W 2008 roku na podstawie umowy o dzieło pracowała A. P. (1). A. K. (1) mimo zgłoszenia tych pracowników do ubezpieczenia społecznego, nie odprowadzała jednak z tego tytułu. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 31 stycznia 2012 roku A. K. (1) została uznana za winną popełnienia czynów z art. 219 kk i 218 § 1 kk. W wyroku tym przyjęto, że czyn z art. 219 § 1 kk popełniony został na szkodę A. Ż..

Bez umowy dla A. K. (1) pracował G. W., R. D., w latach 2008 - 2009 bez umowy pracował R. P..

A. K. (1) i M. K. (1) od wielu lat są w konflikcie, przeciwko M. K. (1) toczyło się postępowanie o czyn z art. 207 kk.

Dowód:

- zeznania świadków k. A. K. (2) k. 346 odw. - 347, S. Z. k. 348, Z. R. k. 381 odw.; 123 odw. - 124 - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11; A. C. (1) k. 31-32, 199 odw. - 200 - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11, A. P. (2) k. 54 odw. - 55, 200 - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11, G. G. k. 37 odw. - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11, P. W. k. 56 odw. - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11, G. W. k. 65 odw. - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11, S. M. k. 85 - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11, M. K. (2) k. 93 - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11, R. Z. k. 102 odw. - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11, R. D. k. 113 odw. - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11, J. K. k. 73 odw. - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11
- częściowo zeznania świadka A. K. (1) k. 98, 411 - 412, 142 - 143 akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11, M. K. (1) k. 9, 153 odw., 346 dow. - 347, 6 odw., 25 odw. - 26, 199 odw. akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11,
- częściowo wyjaśnienia A. Ż. k. 103-105, 304- 307 odw.,
- pisma ZUS k. 7, 79, 136 - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11
- umowy o pracę k. 17, 35, 57, 58, 59, 78, 88, 89, 97 - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11
- świadectwa pracy k. 36, 61, 62, 63 - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11
- program stażu k. 41 - 46 - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11
- informacja o dochodach k. 75 - 77 - akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11
- wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze k. 201-202- akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11

A. Ź. był zarejestrowana Powiatowym Urzędzie Pracy w Ś. jako bezrobotna w okresach od 21 maja 2001 roku do 5 lutego 2006 roku, od 26 lipca 2006 roku do 20 grudnia 2007 roku i od 27 marca 2008 roku do 28 grudnia 2009 roku. W dniu 27 marca 2008 roku oskarżona po raz kolejny podpisała oświadczenie - pod groźbą odpowiedzialności karnej - o treści „jestem osoba niezatrudniona i nie wykonuje innej pracy zarobkowej, zdolną i gotową do podjęcia zatrudnienia”. Oskarżona zobowiązała się do zgłaszania w wyznaczonych terminach w powiatowym urzędzie pracy. Oskarżona zgodnie z tym zobowiązaniem stawiała się w urzędzie pracy i wyraziła gotowość podjęcia pracy w dniach: w 2008 roku- 21 kwietnia, 27 maja, 30 czerwca, 4 sierpnia, 22 września, 27 października, 16 grudnia i w 2009 roku - 23 lutego, 24 kwietnia, 11 maja, 23 czerwca, 24 kwietnia, 11 maja, 23 czerwca, 20 lipca, 21 września, 1 października, 25 listopada, 29 grudnia.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. Ź. k. 103-105, 304- 307 odw.,
- dokumentacja z PUP w Ś. k. 315 - 341,
- pismo PUP w Ś. k. 309

W grudniu 2008 roku A. Ź. poprosiła A. K. (1) o wystawienie zaświadczenie, z którego wynikałoby, że jest zatrudniona w firmie (...), wystawienie tego zaświadczenie było oskarżonej niezbędne celem dokonania ratalnego zakupu zestawu kina domowego. A. K. (1) spełniła prośbę oskarżonej. A. Ź. w dniu 30 grudnia 2008 roku w sklepie (...) spółka jawna w S. przedłożyła zaświadczenie, że od 15 kwietnia 2006 roku jest zatrudniona w Zakładzie (...) w (...) i osiąga dochód w wysokości 1 800 zł netto. Zaświadczenie to umożliwiło oskarżonej zawarcie umowy kredytu ratalnego nr (...). (...) Bank S.A. we W. udzielił A. Ź. kredytu na zakup kina domowego marki P.. Kwota kredytu wynosiła 628,95 zł.

W lutym 2009 roku oskarżona ponownie poprosiła A. K. (1) o wystawienie zaświadczenia o zatrudnieniu celem wzięcia kredytu gotówkowego. W dniu 19 lutego 2009 roku A. K. (1) wystawiła zaświadczenie, z którego wynikało, że oskarżona jest zatrudniona w jej firmie od dnia 15 kwietnia 2006 roku na czas nieokreślony jako dozorca i uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 1800 zł netto. Posługując się tym zaświadczeniem oskarżona zawarła umowę o przyznanie limitu kredytowego i umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej (...). (...) Bank S.A. przyznał oskarżonej limit kredytowy w wysokości 3 600 zł.

Dowód:

- zeznania świadków P. S. k. 108 odw. - 109, 347 - 347 odw.,
- częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. Ź. k. 103-105, 304- 307 odw.,
- częściowo zeznania świadków A. K. (1) 98, 411 - 412, 142 - 143 akt sprawy SR w Jaworze sygn. II K 567/11
- umowy kredytowe k. 80,82
- zaświadczenie o zatrudnieniu k. 81

Oskarżona A. Ź. jest mężatką, ma 3 dzieci. Utrzymuje się z prac dorywczych, uzyskując wynagrodzenie w kwocie 300 zł. Nie była dotychczas karana.

Oskarżona nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, na niedorozwój umysłowy ani na inne krótkotrwałe zaburzenia czynności psychicznych. Oskarżona cierpi na zespół zależności alkoholowej, obecnie jest w abstynencji. W chwili popełnienia zarzucanych jej czynów miała zdolność do rozpoznania znaczenie tych czynów i pokierowania swoim postępowaniem, nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 i § 2 kk.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej A. Ż. k.103-105, 304- 307 odw.,
- informacja z KRK k. 368
- wywiad kuratora k. 378- 380
- opinia sądowo - psychiatryczna k. 296 - 298

Oskarżona **A. Ż.** słuchana w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniła, że nie pracowała na umowę o pracę u A. K. (1).

W toku rozprawy nie przyznała się do sprawstwa i podała, że pracowała u A. K. (1) z przerwami od 2001 roku. Pracowała 12 godzin dziennie, codziennie, pracowała na tzw. wystawkach, sprzątała plac, myła pomniki i czekała na klientów, jak ktoś przyjechał miała dzwonić po A. K. (1). A. K. (1) cały czas twierdziła, że oskarżona jest zatrudniona i zarejestrowana, „umowę miał (...) dowieźć” (k. 304 odw.). Podała, że nie dysponowała umową o pracę, ale była zatrudniona na czas nieokreślony, miała otrzymywać wynagrodzenie w kwocie 2200 zł brutto, ale nigdy nie dostała takiego wynagrodzenia, dostawała 400-500 zł, również alkohol. Podała, że chciała kupić kino domowe i poprosiła A. K. (1), aby dała jej umowę, „ona wtedy powiedziała, że nie ma problemu, że wystawi mi zaświadczenie o zatrudnieniu” (k. 304 odw.). Oskarżona podała, że ponownie poprosiła A. K. (1) o umowę, gdy chciała wziąć kredyt gotówkowy, ona wówczas „powiedziała, że umowa jest u księgowej”, że przywiezie ją następnego dnia, ale następnego dnia zamiast umowy przywozła zaświadczenie o zatrudnieniu. Na pytanie Sądu oskarżona podała: „chodziłam do urzędu pracy podpisać się dlatego, że gdybym dostała inną ofertę pracy, to bym z tego skorzystała” (k.305).

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej A. Ż. k.103-105, 304- 307 odw.,

* * *

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła Sądowi na przyjęcie, że oskarżona jest sprawcą i jest winna popełnienia zarzucanych jej czynów.

Do takiego przekonania Sąd doszedł na podstawie zeznań świadków P. W., S. Z., R. S., Z. R., A. K. (2), P. S., a także tych słuchanych w toku postępowania przeciwko A. K. (1) tj. A. C. (1), A. P. (2), G. G., G. W., S. M., M. K. (2), R. Z., R. D., J. K., częściowo także na podstawie zeznań A. K. (1) i M. K. (1), częściowo w oparciu o wyjaśnienia oskarżonej, a nadto w oparciu o dokumenty tj. umowy kredytowe, zaświadczenie o zatrudnieniu, dokumentację ZUS, dokumentację z Powiatowego Urzędu Pracy w Ś., umowy o pracę, świadectwa pracy, informacje o dochodach, wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze sygn. II K 567/11, informacji z KRK, wywiadu kuratora, opinii sądowo – psychiatrycznej. Autentyczność, wiarygodność i wartość dowodowa dokumentów ujawnionych i zaliczonych w poczet materiału dowodowego nie budziła wątpliwości Sądu. Ich wiarygodność nie była również kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Zasadnicze znaczenie w niniejszej sprawie miało udzielenie odpowiedzi na pytanie czy oskarżona była zatrudniona przez A. K. (1), a jeśli tak to czy na warunkach wskazanych bankowi w czasie zawierania umów kredytowych. Wyniki postępowania dowodowego nie pozwolił jednak na wysnucie takiego wniosku. Również nie można było przyjąć, by przeświadczenia oskarżonej o pozostawaniu w stosunku pracy było uzasadnione i prawdziwe. Przy czym zasadniczego wpływu na przyjęcie takiego stanowiska nie mógł mieć wyrok Sądu Rejonowego w Jaworze wydany wobec A. K. (1) i to nie dlatego, że w tym postępowaniu Sąd poczynił odmienne ustalenia, ale dlatego, że A. K. (1) została skazana min. za to, że nie zgłosiła A. Ż. do ubezpieczenia społecznego, a czynu tego dopuścić się można również za zgoda zainteresowanego. Fakt popełnienia przez A. K. (1) występku z art. 219 § 1 kk nie wyklucza tego, że oskarżona miała pełną świadomość, że nie jest legalnym pracownikiem firmy (...).

Sąd w toku postępowania przesłuchał świadków, którzy mieli wiedzę na temat wykonywania przez oskarżoną pracy dla A. K. (1), wziął również pod uwagę zeznania świadków złożone w toku postępowania przed Sądem w Jaworze, a dotyczące faktu, czy byli zatrudnieni czy też nie przez A. K. (1), uznał, że w tym przypadku nie jest konieczne bezpośrednie przeprowadzenie dowodu z tych zeznań.

Sąd dał wiarę świadkom P. W., S. Z., R. S., Z. R., A. K. (2), P. S. nie zainteresowani wynikiem sprawy nie mieli powodów by zeznawać nieprawdę. Sąd dał również wiarę A. C. (2), A. P. (2), G. G., G. W., S. M., M. K. (2), R. Z., R. D., J. K.. Świadkowie ci mówili o okolicznościach dotyczących ich relacji z A. K. (1), nie mieli powodów by zeznawać nieprawdę, a ich zeznania potwierdzone zostały dokumentami tj. umowami o pracę, świadectwami pracy i pismami ZUS. Z relacji tych świadków wynika, że zatrudniani byli przez A. K. (1) w różnym czasie prowadzenia przez nią działalności gospodarczej, większość z nich podpisała z A. K. (1) umowy o pracę, uzyskiwała wynagrodzenie zgodne z umową, po pewnym czasie świadkowie dowiadywali się jednak, że A. K. (1) nie odprowadzała za nich składki na ubezpieczenie społeczne. Niektórzy tj. G. W., R. D., w R. P. przyznali, że pracowali u A. K. (1) bez umowy, jak twierdzili „na czarno”, czego mieli pełną świadomość. Z dokumentacji ZUS wynika, że nigdy, tak jak i oskarżona nie byli zgłoszeni do ubezpieczenia społecznego.

Z dużą ostrożnością Sąd podszedł do zeznań świadka M. K. (1) w części jakiej próbuje dowieść, że A. Ż., nie miała świadomości, że nie jest zatrudniona. Sąd zwrócił uwagę na to, że M. K. (1) i A. K. (1) są skonfliktowani, a M. K. (1) podejmuje wszelkie możliwe działania by szkodzić byłej żonie. Jego zeznania epatują niechęcią do A. K. (1). Sąd uwzględnił je tylko w tej części w jakiej znajdują potwierdzenie w pozostałym, wiarygodnym materiale dowodowym. I tak z dokumentacji ZUS wynika, że nie jest prawdą, że A. K. (1) nie zgłaszała wszystkich swoich pracowników do ubezpieczenia społecznego, dokumenty w postaci umów o pracę nie potwierdzają, by wszystkich zatrudniała nielegalnie, prawdą jedynie jest to, że nie odprowadzała składek na ubezpieczenie społeczne tych pracowników, z którymi podpisała umowy o pracę i zdarzało się, że zatrudniała ludzi nielegalnie, o czym pracownicy ci wiedzieli i godzili się wykonywać swoje obowiązki, powyższe wynika chociażby z zeznań G. W., R. D. i R. P.. Oskarżona twierdzi zaś, że była przeświadczona, że pracuje na podstawie umowy o pracę, zawartą na czas nieokreślony, przy czym nigdy takiej umowy nie podpisała, nie był nigdy zgłoszona do ubezpieczenia społecznego, nigdy nie odprowadzano z nią zaliczki na podatek dochodowy, nigdy - z legalnego przecież w jej mniemaniu dochodu (1800 zł miesięcznie!) nie rozliczała się w urzędzie skarbowym. Oskarżona zbudowała swoją linię obrony między innymi na sporze byłych małżonków, po wejściu w konflikt z A. K. (1), pozostawianiu w dobrych relacjach z M. K. (1) znalazł w jego niewiarygodnych zeznaniach poparcie dla swojej równie niewiarygodnej wersji zdarzeń. Wyjaśnienia oskarżonej są nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne, a do tego rażą naiwnością. A. Ż. twierdzi, że była przekonana, że pracuje u A. K. (1) na warunkach określonych w przedkładanych w L. Banku zaświadczeniach, jednocześnie przyznając, że nigdy nie otrzymała wynagrodzenia w wysokości 1800 zł netto. Poza tym, oskarżona twierdzi, że była przeświadczona, że pracuje w oparciu o umowę o pracę, będąc w tym samym czasie zarejestrowaną jako bezrobotna. Oskarżona systematycznie zgłaszała się do PUP i podpisywała dokumenty bezrobotnego, przyznając pod groźbą odpowiedzialności karnej, że nie jest nigdzie zatrudniona. Oskarżona ma wykształcenie podstawowe jednak doskonale zdawała sobie sprawę z powinności jakie ciąży na bezrobotnym, bo nawet jak sama przyznała, tłumacząc „bycie bezrobotną” w czasie wykonywania pracy na rzecz A. K. (1), myślała, że dzięki Urzędowi Pracy znajdzie lepszą ofertę.

Sąd dał wiarę A. K. (1) jedynie w części. Z jej relacji wynika że nigdy oskarżona nie pracowała jej firmie, okoliczności tej przeczą zeznania świadków, którzy podają, że A. Ż. pracowała na wystawkach, sprzątała i myła pomniki.

Sąd uznał, że oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona występku z art. 297 § 1 kk. Oskarżona, chcąc otrzymać kredyty przedłożyła zaświadczenia, w którym stwierdzona była nieprawda, nie tylko nie była pracownikiem firmy (...) ale także nigdy nie uzyskiwała wynagrodzenia w kwocie wskazanej w tych zaświadczeniach. Zaświadczenia te złożyła w celu uzyskania kredytów. Sąd wyeliminował art. 273 kk, jako pochłonięty przez art. 297 § 1 kk, a także zmienił opis czynu, uznając, że doszło do omyłki pisarskiej, gdyż z umowy kredytu wynika, że oskarżona uzyskała limit kredytowy na kwotę 3600 zł.

Nie ulega wątpliwości, że czyny oskarżonej był zawinione. Oskarżona jest osobą dorosłą, poczytalną, nie zachodziły żadne atypowe okoliczności uzasadniające naruszenie prawa.

Wymierzając oskarżonej karę Sąd był zobligowany do uwzględnienia zarówno okoliczności przemawiających na jej korzyść, jak i na jej niekorzyść.

Odnosząc się do wymiaru orzeczonych kar, Sąd uwzględnił jako okoliczność łagodzącą fakt dotychczasowej nie karalności oskarżonej i stosunkowo nisko kwotę zaciągniętych zobowiązań.

Sąd uznał, iż tak orzeczone kary są współmierne do stopnia zawinienia oskarżonej i społecznej szkodliwości popełnionych przez nią czynów, spełnią również swe cele w zakresie prewencji indywidualnej, stanowią bowiem zasłużoną dolegliwość dla sprawcy, a także w zakresie prewencji generalnej, przyczyniając się do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Orzekając o karze łącznej, Sąd zastosował zasad aspiracji, mając na uwadze podobieństwo czynów i ich zbieżność w czasie.

Postawa oskarżonej pozwala na postawienie wobec niej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Dlatego też Sąd w oparciu o art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. zastosował wobec oskarżonej dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. W ocenie Sądu w przypadku oskarżonej dwuletni okres próby pozwoli zweryfikować postawioną prognozę i będzie wystarczający dla spełnienia celów kary i zapobieżenia powrotowi oskarżonej do przestępstwa.

O wydatkach powstałych od chwili wszczęcia postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. zaliczając te wydatki na rachunek Skarbu Państwa, zaś o opłacie na podstawie art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.